

Když se město probouzí

Zářící světla kolem žil vedoucích až do srdce města pomalu zhasínají. Kouzelný bílý měsíc doprovázený černou tmou střídá mocná žlutá koule říkající nám, že nás čeká nový den plný strastí a překvapení. Bílá sukně, kterou má na sobě naše královna příroda, začíná být čím dál víc průhlednější. Začíná k nám proudit náš životabudič a vyhání nás z našich útulných pelechů. Město se pomalu staví, po dlouhé noci, zpátky na nohy a s ním začíná probouzet většina budov a živočichů, kteří zde pobývají.

Královské paprsky pronikají až ke kvítkům, kterým pomáhá otvírat jejich krásné kalichy, aby i ti nejmenší tvorové ve žluto-černém ošacení mohli jít do práce. Všude kolem nás se linou zvuky ptáků, našich královských pěvců a trubadúrů, které střídá zvonění tramvají a melodie těch dvou sladkých tónů, znamenajících naše pochybení. Cesty se pomalu plní hrčícími monstry, která pomalu ničí náš domov, a ulice se začínají plnit našimi nejmenšími občany, kteří přehlíží naše zbytečné starosti a užívají si své byty v jejich kouzelném světě. Studenty, kteří přemýšlí nad poslední nocí, během které si tloukli do hlavy vědomosti potřebné na zkoušku, která na ně číhala ve stínu zítřka už nějaký ten pátek. Dospělými mířícími do probouzejících se budov, kde na ně čeká jejich věčně nevrlý vůdce klanu a jejich osobní počítačový stroj. Ti nejzasloužilejší si hoví v pohodlí jejich krásného domova nebo jsou na cestě k místním šamanům v bílé kápi, přemýšlející, co si pro ně zase vykouzlí z jejich hlav a vševědoucích systémů.

Královna si již mohla obléknout její zelené střevíčky a modrý klobouk. Všemocná ohnivá sféra se blíží k nejvyššímu bodu na jejím krásném moři, většina její práce je již hotova, a tak si tam jen užívá pohled na kvetoucí modrou kouli a opaluje se.

Marek Talkner